



Grey Scale #13



DANES-PICTA.COM

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19



AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

**KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO
I ARMII OBCYCH**

JAWNE

ASG WP wewn. 3584/81

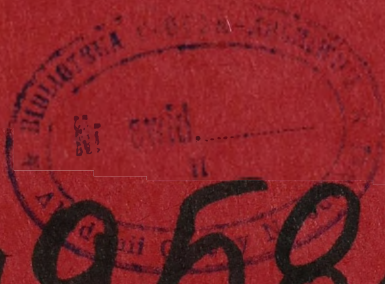


Egz. nr 1

Plk dypl. Mieczysław DEBSKI

**ORGANIZACJA I PROWADZENIE
ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZNEGO
W OBRONIE DYWIZJI I ARMII**

Skrypt



49583

WARSZAWA

LUTY

1981

80



Colour Chart #13

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

Centimetres

Inches

DANES-PICTA.COM

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

**KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO
I ARMII OBCYCH**

JAWNE

ASG WP wewn. 3584/81



Egz. nr 1

Płk dypl. Mieczysław DEBSKI

**ORGANIZACJA I PROWADZENIE
ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZNEGO
W OBRONIE DYWIZJI I ARMII**

Skrypt



49583

WARSZAWA

LUTY

1981

80

PRZEKLASYFIKOWANO

Protokół Nr 54305

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII OBCYCH

JAWNE

ASG WP rewn 3584/81

PODSTAWA
Ustawa z dnia 22 stycznia 1999 roku
art. 88 ust. 2
(Dz.U. RP Nr 11 poz. 95)

[Red signature]
.....
podpis

Egz.nr... 1

ZATWIERDZAM
SZEFA KATEDRY RW I AO

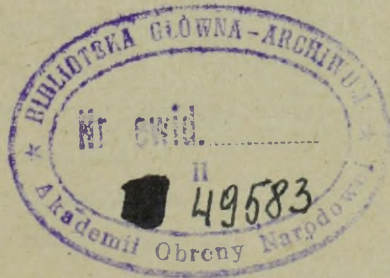
/-/ płk dypl. Bolesław SZCZEPANIAK
Dnia 30.12.1980 r.



Płk dypl. Mieczysław DĘBSKI

ORGANIZACJA I PROWADZENIE
ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZNEGO
W OBRONIE DYWIZJI I ARMII

Skrypt



*Inklas. -
prot. 1 z dn. 2.01.91
Duj -*

WARSZAWA

lutym

1981 r.

[REDACTED]

[Faint circular stamp]

[Faint circular stamp]

TREŚĆ

| | Strona |
|---|--------|
| WSTĘP | 5 |
| I. WŁAŚCIWOŚCI, ZASADY WYKORZYSTANIA ORAZ ZA- DANIA SIŁ I ŚRODKÓW ROZPOZNANIA RADIOELEK- TRONICZNEGO DYWIZJI I ARMII | 7 |
| 1. Właściwości rozpoznania radioelektro- nicznego w obronie | 7 |
| 2. Cel i główne zadania rozpoznania radio- elektronicznego w obronie | 9 |
| II. POTRZEBY ORAZ MOŻLIWOŚCI DYWIZJI I ARMII W ZAKRESIE ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZNE- GO W OBRONIE | 13 |
| 1. Analiza potrzeb z punktu widzenia praw- dopodobnej liczby obiektów rozpoznania. | 13 |
| 2. Ocena możliwości pododdziałów rozpozna- nia radioelektronicznego w obronie | 15 |
| 3. Wykorzystanie pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego w obronie | 18 |
| III. PLANOWANIE I KIEROWANIE ROZPOZNANIEM ORAZ OBIEG INFORMACJI WEWNĄTRZ PODODDZIAŁÓW, KOMÓREK ROZPOZNAWCZYCH I SZTABÓW | 24 |
| 1. Praca komórek rozpoznawczych dywizji i armii w zakresie planowania i organi- zacji rozpoznania radioelektronicznego w obronie | 24 |
| 2. Organizacja dowodzenia i łączności oraz obieg informacji w systemie rozpoznania radioelektronicznego w obronie | 25 |

| | Strona |
|--|--------|
| 3. Manewr siłami i środkami w toku prowadzenia walki /bitwy/ obronnej | 30 |
| 4. Zaopatrywanie pododdziałów i zespołów rozpoznawczych w toku prowadzenia obrony | 33 |
| UWAGI KOŃCOWE | 35 |
| LITERATURA | 38 |
| ZAŁĄCZNIKI | 39 |
| Nr 1 - Zestawienie głównych obiektów rozpoznania radioelektronicznego w pasie obrony dywizji i armii | 39 |
| Nr 2 - Ugrupowanie pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego dywizji i armii w obronie /variant/ wklejka po str. . . | 40 |
| Nr 3 - Przegrupowanie krrel dywizji i brrel armii na kolejne rubieże rozwinięcia /variant/ wklejka po str. | 40 |

W S T Ę P

Rezultatem postępu technicznego było opracowanie i wprowadzenie do wszystkich rodzajów wojsk, a także typów uzbrojenia nowoczesnych i różnorodnych urządzeń radioelektronicznych, których głównym zadaniem jest ułatwienie oraz usprawnienie procesu dowodzenia wojskami i kierowania uzbrojeniem.

Szczególne znaczenia nabierają środki radioelektroniczne wykorzystywane w rozpoznaniu wojskowym. Umożliwiają one zdobywanie ważnych wiadomości o przeciwniku, zwłaszcza o jego środkach napadu jądrowego, składzie, rozmieszczeniu i przegrupowaniu wojsk, systemach i środkach dowodzenia oraz kierowania ogniem.

Funkcjonowanie całego systemu rozpoznania oraz sprawne kierowanie nim w działaniach obronnych dywizji i armii jest procesem szczególnie skomplikowanym. W porównaniu z działaniami zaczepnymi wzrasta liczba zadań oraz stopień trudności w ich wykonaniu przez siły i środki rozpoznania. W związku z tym rola i znaczenie urządzeń radioelektronicznych wykorzystywanych przez jednostki i komórki rozpoznawcze obydwoh ww. szczebli dowodzenia systematycznie wzrasta. Wynika to głównie z potrzeby zdobywania dużej ilości danych o przeciwniku oraz częstych zmian w położeniu i działaniu jego wojsk oraz środków będących obiektami rozpoznania. Urządzenia radioelektroniczne, ze względu na ich właściwości, obsługiwane przez coraz lepiej przygotowanych specjalistów mogą ułatwić zdobywanie, opra-

cowywanie i przekazywanie interesujących wiadomości służących do powzięcia odpowiednich decyzji przez dowódców ogólnowojskowych.

Organizacja i prowadzenie rozpoznania radioelektronicznego w obronie zarówno dywizji, jak i armii obejmuje obszerny i złożony wachlarz zagadnień. Ich rozwiązywanie nakłada na dowódców i oficerów sztabu, a przede wszystkim zwiadowców wiele dodatkowych obowiązków. Dużo przedsięwzięć, związanych z organizacją działań rozpoznawczych, trzeba będzie realizować w krótkim czasie. Istotne znaczenie ma także oddziaływanie ogniowe przeciwnika, którego zasięgi będą w obronie bardziej odczuwalne dla własnych sił i środków rozpoznania aniżeli w innych rodzajach działań bojowych.

Niniejszy skrypt stanowi próbę zebrania, przeanalizowania i uogólnienia zadań oraz możliwości i zasady wykorzystania sił i środków rozpoznania radioelektronicznego w obronie dywizji i armii. Nie wyczerpuje on całości problematyki i dlatego przedstawiony materiał należy traktować jako pomoc w dalszych rozważaniach teoretycznych i praktycznych rozwiązaniach w ramach realizacji programu nauczania słuchaczy naszej uczelni.

I. WŁAŚCIWOŚCI, ZASADY WYKORZYSTANIA ORAZ ZADANIA SIŁ I ŚRODKÓW RADIOELEKTRONICZNYCH DYWIZJI I AR- MII W OBRONIE

1. Właściwości rozpoznania radioelektronicznego w obronie

W większości wypadków działania obronne będą występowały jako elementy operacji zaczepnej. Dywizja i armia mogą całością lub częścią sił przejść w ramach operacji zaczepnej szczebla wyższego do obrony na kierunku przewidywanego kontrataku /przeciwuderzenia/ przeciwnika, w wyniku niepomyślnego przebiegu bitwy /boju/ spotkaniowej lub w celu odtworzenia zdolności zaczepnych.

Specyfika rozpoznania radioelektronicznego wynika przede wszystkim z warunków i okoliczności, w jakich związki taktyczne i operacyjne przechodzą do obrony oraz organizują i prowadzą walkę obronną. Z reguły są to warunki i okoliczności odmienne od tych, które poprzedzają przechodzenie do działań zaczepnych. Stąd wynikają określone właściwości organizacyjne dotyczące działań związków i oddziałów oraz pracy dowództw i sztabów rodzajów wojsk i służb.

Do najbardziej charakterystycznych właściwości rozpoznania radioelektronicznego w obronie można zaliczyć:

- a/ W wypadku organizacji obrony bez styczności z nieprzyjacielem:
 - możliwość śledzenia przygotowań wojsk nieprzyjaciela do działań zaczepnych nawet na dużych od -

ległościach od wojsk własnych;

- dostateczną ilość czasu na organizację działań rozpoznawczych;

- stopniowe narastanie liczby obiektów rozpoznania radioelektronicznego w miarę podchodzenia wojsk nieprzyjaciela do przedniego skraju obrony;

- możliwość ścisłego i efektywnego współdziałania z pododdziałami rozpoznawczymi rodzajów wojsk i służb oraz jednostkami zakłóceń;

- znaczna wrażliwość sił i środków rozpoznania radioelektronicznego na mylenie i dezinformację stosowaną przez nieprzyjaciela przygotowującego się do natarcia;

- trudności w wyborze i skupieniu wysiłku rozpoznawczego na najważniejszych obiektach znajdujących się w ugrupowaniu nieprzyjaciela;

- konieczność skupienia głównego wysiłku rozpoznania radioelektronicznego na obiektach znajdujących się w ugrupowaniach uderzeniowych nieprzyjaciela, których wykrycie i rozpoznanie jest wyjątkowo utrudnione.

b/ W wypadku organizacji obrony w styczności z nieprzyjacielem:

- duże możliwości przechwytu korespondencji przekazywanej środkami radiowymi nieprzyjaciela;

- możliwości skupienia wysiłku na rozpoznaniu tych obiektów, które stanowią dla dowództw i sztabów największą wartość, a jednocześnie są opłacalnymi celami do uderzeń środkami jądrowymi i konwencjonalnymi obrońcy;

- stosunkowo małą ilość czasu na organizację rozpoznania;

- konieczność dokonywania zmian w ugrupowaniu pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego w warunkach bezpośredniego zagrożenia i oddziaływania ogniowego nieprzyjaciela;

- małą ilość czasu na analizę danych i ukierunkowywanie środków rozpoznawczych na najważniejsze obiekty znajdujące się w ugrupowaniu wojsk nieprzyjaciela;

- zwiększoną ilość zadań rozpoznawczych dla sił i środków rozpoznania radioelektronicznego;

- dużą zależność pododdziałów rozpoznawczych od pracujących urządzeń radioelektronicznych nieprzyjaciela, zwłaszcza w okresie bezpośrednich przygotowań do rozpoczęcia uderzeń i w okresie tzw. "ciszy radiowej".

W obydwóch wyżej wymienionych wypadkach przechodzenia do obrony działalność sił i środków rozpoznania radioelektronicznego dywizji i armii umożliwia zdobywanie danych z szerokiego frontu i ze znacznej głębokości, a tym samym stwarza szansę wykrycia prawdopodobnego, głównego kierunku uderzenia nieprzyjaciela.

2. Cel i główne zadania rozpoznania radioelektronicznego w obronie

Celem rozpoznania w obronie jest zdobywanie lub potwierdzanie danych pozwalających wydziałowi rozpoznawczemu dywizji /OR armii/ na właściwe określe-

nie składu, rozmieszczenia i możliwości bojowych nieprzyjaciela oraz ustalenie prawdopodobnego sposobu działania jego wojsk.

Jednostki rozpoznania radioelektronicznego, wchodzące w skład jednolitego systemu, współuczestniczą w realizacji ogólnego celu poprzez aktywne i ciągłe działanie oraz należyte wykonywanie postawionych zadań.

Szczególną właściwością zadań wykonywanych przez jednostki rozpoznania radioelektronicznego jest potrzeba realizacji zamierzeń dowództwa ogólnowojskowego w dwóch dziedzinach. Pierwsza - to potrzeby dotyczące dowodzenia i kierowania, druga natomiast - to potrzeby walki radioelektronicznej.

Głównymi zadaniami rozpoznania radioelektronicznego są:

a/ W okresie organizacji obrony:

- wykrywanie, rozpoznawanie i określanie rejonów rozmieszczenia stanowisk dowodzenia, stanowisk kierowania ogniem artylerii i raketami oraz węzłów łączności oddziałów, związków taktycznych i operacyjnych nieprzyjaciela;

- wykrywanie ilości, rodzajów i rejonów rozmieszczenia środków przenoszenia broni masowego rażenia i artylerii;

- określanie składu, numeracji i rejonów zgrupowań głównych sił nieprzyjaciela;

- ustalanie rejonów, rubieży i obszarów w ugrupowaniu bojowym /operacyjnym/ nieprzyjaciela najbardziej nasyconych środkami obrony przeciwlotniczej;

- współdziałał w określaniu prawdopodobnego kierunku głównego uderzenia nieprzyjaciela oraz kierunków uderzeń pomocniczych.

b/ W okresie podchodzenia, rozwijania sił nieprzyjaciela i walki /bitwy/ o utrzymanie rubieży taktycznej strefy obrony:

- wykrywanie rejonów rozmieszczenia, ilości i rodzaju środków przenoszenia broni masowego rażenia nieprzyjaciela;

- wykrywanie wszelkich oznak wskazujących na przygotowanie związków taktycznych i oddziałów nieprzyjaciela do wykonania uderzeń środkami masowego rażenia oraz środkami konwencjonalnymi;

- wykrywanie czasu i sposobów przegrupowywania oddziałów, związków taktycznych i operacyjnych nieprzyjaciela przygotowujących się i przechodzących do działań zaczepnych;

- ustalanie rejonów rozmieszczenia, czasu, sposobów i kierunków przemieszczania stanowisk dowodzenia i węzłów łączności wojsk nieprzyjaciela;

- śledzenie wszelkich zmian w położeniu stanowisk startowych wyrzutni rakietowych oraz stanowisk ogniowych artylerii i moździerzy nieprzyjaciela;

- wykrywanie i rozpoznawanie urządzeń radioelektronicznych nieprzyjaciela wykorzystywanych przez dowództwa i sztaby oraz obsługujących środki walki.

c/ W okresie bitwy /dotyczy armii/ o utrzymanie operacyjnej strefy obrony:

- wykrywanie zmian w położeniu i ugrupowaniu oraz kierunkach działań głównych zgrupowań uderzeniowych nieprzyjaciela;

- rozpoznawanie środków przenoszenia broni masowego rażenia oraz wykrywanie przygotowań nieprzyjaciela do wykonania kolejnych uderzeń jądrowych;

- ustalanie zmian w położeniu stanowisk dowodzenia i węzłów łączności, wykrywanie nowych SD oraz ustalanie rejonów ich rozmieszczenia;

- wykrywanie obecności, składu, rejonów rozmieszczenia odwodów oraz czasu i kierunków ich podchodzenia do rubieży wojsk walczących;

- wykrywanie obecności i rozpoznawanie rejonów rozmieszczenia jednostek nowych rodzajów wojsk i służb.

Do stałych zadań wykonywanych przez siły i środki rozpoznania radioelektronicznego w okresie przygotowania i prowadzenia obrony należą:

- zdobywanie danych o strukturze organizacyjnej, liczbie i składzie oddziałów, związków taktycznych i operacyjnych, ich ukończeniu, uzbrojeniu, technice bojowej i stanie osobowym;

- rozpoznawanie składów, stanów i sposobów funkcjonowania systemów dowodzenia na szczeblach taktycznych i operacyjnych nieprzyjaciela, liczby i rodzajów urządzeń radioelektronicznych;

- zdobywanie danych umożliwiających wydziałowi /oddziałowi/ rozpoznawczemu i dowódcom ogólnowojskowym studiowanie taktyki działań nieprzyjaciela, ugrupowanie oddziałów i związków itp.;

- rozpoznawanie i rozpracowywanie parametrów taktycznych i technicznych urządzeń radioelektronicznych wykorzystywanych przez wojska nieprzyjaciela w toku natarcia.

II. POTRZEBY ORAZ MOŻLIWOŚCI DYWIZJI I ARMII W ZAKRESIE ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZNEGO W OBRONIE

1. Analiza potrzeb z punktu widzenia prawdopodobnej liczby obiektów i środków rozpoznania

Dywizja i armia otrzymują pasy obrony, których szerokość dla dywizji może wynosić 25-30 km, a dla armii 100-150 km. W większości wypadków obydwie związki przechodzą do obrony w takim składzie, w jakim prowadziły działania zaczepne.

Potrzeby dywizji i armii w zakresie rozpoznania radioelektronicznego należy rozpatrywać jako zjawisko zmienne, uzależnione m.in. od okoliczności i warunków przechodzenia do obrony, charakteru zadań taktyczno-operacyjnych oraz czasu przeznaczanego na organizację i prowadzenie obrony. Bardzo ważnym czynnikiem wpływającym na potrzeby rozpoznania radioelektronicznego jest: skład, stan, położenie i charakter przewidywanych działań nieprzyjaciela, w tym również liczba obiektów rozpoznania /stanowiska dowodzenia i węzły łączności, stacje radiolokacyjne, urządzenia zakłócające/, które mogą się znaleźć w pasie obrony danego związku taktycznego /operacyjnego/.

Rozpatrzmy zatem jeden ze sposobów określania potrzeb w zakresie rozpoznania radioelektronicznego dywizji i armii w oparciu o następujące założenia:

- armia występuje w składzie czterech dywizji,

z których trzy znajdują się w pierwszym rzucie. Dywizja drugiego rzutu armii po zmobilizowaniu jest w trakcie przegrupowania;

- szerokość pasa obrony armii - 120 km;

- w pasie armii jest przewidziane natarcie korpusu armijnego amerykańskich sił lądowych w składzie czterech dywizji, rozpoznawczego pułku pancernego oraz innych jednostek /jedna samodzielna BZ, 2-3 grupy artylerii polowej, grupa artylerii plot, brygada sap, batalion wojny radioelektronicznej itp./; korpus prowadzi natarcie w ramach operacji zaczepnej grupy armii, będąc w jej pierwszym rzucie.

Struktura organizacyjna korpusu oraz zasady działań w tym ugrupowanie bojowe i normy taktyczne wskazują, że ogólna liczba obiektów rozpoznania radiowego w pasie obrony armii może wynosić 270-290.

Z tej liczby w pasie obrony każdej dywizji pierwszego rzutu operacyjnego może być 90-100 obiektów. Oprócz wyżej wymienionej liczby obiektów radiowych w ugrupowaniu bojowym korpusu armijnego może działać około 700-740 obiektów radiolokacyjnych i wal-ki radioelektronicznej /stacje zakłócające i dezinformacyjne/. Rozliczenie tych środków przedstawione jest w załączniku nr 1.

Każdy z obiektów rozpoznania radioelektronicznego /np. SD od kompanii wzwyż/ dysponuje zmienną liczbą /od kilku do kilkudziesięciu/ urządzeń promie- niujących energię elektromagnetyczną, zorganizowa- nych w odpowiednie systemy, sieci, kierunki radio- we itp. Ogółem w ugrupowaniu bojowym korpusu armij-

nego może być zorganizowanych:

- 150-180 sieci radiowych krótkofalowych;
- 450-520 sieci radiowych ultrakrótkofalowych;
- 95-120 kierunków łączności radioliniowej.

Przedstawioną liczbę obiektów rozpoznania radioelektronicznego należy traktować jako orientacyjną, mogącą ulegać zmniejszeniu lub zwiększeniu w zależności od rodzaju, składu organizacyjnego, ukompletowania i sposobu działania nieprzyjaciela.

Rozpoznanie obiektów radioelektronicznych nieprzyjaciela, tzn. ich wykrywanie, określanie parametrów taktyczno-technicznych, przynależności służbowej, czasu i sposobu pracy oraz rejonu rozmieszczenia jest związane z szeregiem czynności organizacyjnych. Wymaga ono zmiennej ilości czasu, stwarza konieczność stosowania odpowiednich metod działania oraz uzależnione jest od możliwości technicznych urządzeń rozpoznawczych dywizji i armii.

Większość, a w niektórych wypadkach wszystkie urządzenia promieniujące energią elektryczną, znajdujące się na wykrytym obiekcie /SD, WL itp./ nieprzyjaciela, muszą być rozpoznawane oddzielnie. Fakt ten poważnie zwiększa ilościowe potrzeby w zakresie środków przechwyty i namierzania.

2. Ocena możliwości pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego w obronie

Do prowadzenia rozpoznania radioelektronicznego w obronie dywizja i armia wykorzystują etatowe pododdziały.

Są nimi:

- kompania rozpoznania radioelektronicznego, wchodząca w skład dywizyjnego batalionu rozpoznawczego;

- batalion rozpoznania radioelektronicznego.

Sily i środki kompanii dywizyjnej umożliwiają prowadzenie rozpoznania radiowego w zakresie fal ultrakrótkich oraz rozpoznania radiolokacyjnego. Ogólne możliwości rozpoznawcze - wynikające z parametrów taktyczno-technicznych sprzętu, którym dysponuje kompania rozpoznania radioelektronicznego dywizji - są następujące:

- przechwytywanie radiowe: ciągle 15-20 sieci i kierunków, kontrolne 120-150 sieci kierunków;

- namierzanie radiowe: w ciągu godziny 15-20 radiostacji, w ciągu doby 300-460 radiostacji;

- rozpoznanie radiolokacyjne: w ciągu godziny 4-6 namiarów, w ciągu doby 80-120 namiarów.

Batalion rozpoznania radioelektronicznego armii ma możliwości bardziej wszechstronnego i wielokierunkowego prowadzenia rozpoznania, ponieważ dysponuje znaczną ilością środków radiowych KF, UKF i radioliniowych. Posiada on również środki rozpoznania radiolokacyjnego.

Posiadanyimi środkami rozpoznawczymi batalion jest w stanie prowadzić:

- przechwytywanie radiowe:

- UKF ciągle 10-15 sieci i kierunków radiowych, kontrolne 30-50 sieci i kierunków radiowych;

- KF ciągle 20-25 sieci i kierunków radiowych, kontrolne 60-70 sieci i kierunków radiowych;
- namierzanie radiowe:
 - UKF 15-20 radiostacji w ciągu godziny;
 - 300-360 radiostacji w ciągu doby;
 - KF 15-20 radiostacji w ciągu godziny;
 - 300-360 radiostacji w ciągu doby;
- rozpoznanie radiolokacyjne:
 - 10-12 stacji w ciągu godziny; 200-250 stacji w ciągu doby;
- rozpoznanie łączności radioliniowej:
 - około 30 kanałów r/liniowych.

Rozważania teoretyczne oraz doświadczenia i wnioski z przeprowadzanych ćwiczeń wskazują na poważne różnice między potrzebami a możliwościami na niekorzyść możliwości. Kompania rozpoznania radioelektronicznego dywizji oraz armijne bataliony rozpoznania radioelektronicznego nie są w stanie całkowicie zabezpieczyć istniejących w tym zakresie potrzeb.

Możliwości dywizyjnych i armijnych pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego nie należy traktować jako stałe. Mogą one ulegać zmniejszeniu lub zwiększeniu w zależności od konkretnej sytuacji taktyczno-operacyjnej, okresu działań i właściwości terenowych. Nie bez znaczenia dla możliwości rozpoznawczych pozostaną takie czynniki, jak: warunki i okoliczności przechodzenia do obrony, stan i skład pododdziałów rozpoznawczych oraz czas prze-

znaczony na organizację i prowadzenie rozpoznania.

Po uwzględnieniu obecności i działań jednostek rozpoznania radiotechnicznego wojsk raketowych i artylerii, obrony przeciwlotniczej oraz pododdziałów zakłóceń taktycznych, wykorzystywanych w ramach jednolitego planu rozpoznania sztabów ogólnowojskowych /bądź na zasadzie współdziałania/, należy stwierdzić, że ogólnie potrzeby dywizji i armii mogą być zabezpieczone jedynie w 50-70%.

3. Wykorzystanie pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego w obronie

a/ Zasady ogólne:

W działaniach obronnych kompania rozpoznania radioelektronicznego dywizji oraz batalion rozpoznania radioelektronicznego armii podobnie jak w natarciu, organizują następujące systemy:

- przechwyty i namierzania radiowego UKF;
- rozpoznania systemów radiolokacyjnych.

Oprócz tego armijny batalion rozpoznania radioelektronicznego organizuje:

- system przechwyty i namierzania radiowego KF;
- system rozpoznania łączności radioliniowej.

Każdy ze wspomnianych systemów rozpoznania radioelektronicznego na obydwóch wyżej wymienionych szczeblach dowodzenia jest rozwijany w oparciu o możliwości i parametry taktyczno-technicznego sprzętu będącego w wyposażeniu pododdziałów i stojące przed nimi zadania. Ważna jest również przewidywana liczba urządzeń nieprzyjaciela stanowiących obiekty rozpoznania.

Bezpośrednimi organizatorami systemów rozpoznawczych są dowódcy kompanii, którzy ponoszą odpowiedzialność za prawidłowe rozmieszczenie posterunków /zespołów/ rozpoznawczych oraz za tok pracy urządzeń i załóg.

We wszystkich systemach rozpoznawczych powinny być wykorzystywane urządzenia przechwyty i namierzania. Grupy analizy danych pododdziałów oraz aparatownie radioodbiornicze rozmieszcza się za środkowymi zespołami rozpoznawczymi.

Sily i środki poszczególnych systemów rozpoznawczych powinny być rozmieszczone w takiej odległości od przedniego skraju obrony, aby mogły zapewnić maksymalny zasięg przy jednoczesnym zachowaniu dokładności i ciągłości rozpoznania. Konieczne jest również zapewnienie współdziałania systemów armijnych z dywizyjnymi i odwrotnie.

b/ Ugrupowanie bojowe

Współczesne pole walki nie pozwala na sztywne określanie norm i reguł dotyczących rozmieszczenia pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego w terenie. Wynika to głównie z różnorodnych, często niezwykle skomplikowanych sytuacji bojowych, właściwości sprzętu oraz charakterystyki terenu, na którym są prowadzone działania obronne.

Zasady ugrupowania bojowego dywizyjnych kompanii i armijnego batalionu rozpoznania radioelektronicznego w obronie są podporządkowane ogólnemu zamiarowi dowódców ogólnowojskowych. W każdym wypadku dąży się, aby ugrupowanie bojowe zapewniało stwo -

rzenie warunków do jak najlepszego wykonania zadań
i u m o ż l i w i ł o:

- wykrywanie oraz rozpoznawanie obiektów znajdujących się w głównym zgrupowaniu uderzeniowym nieprzyjaciela;

- śledzenie obiektów i źródeł rozpoznania w ugrupowaniu wojsk nieprzyjaciela będących w bezpośredniej styczności;

- dokładne namierzanie urządzeń elektronicznych nieprzyjaciela;

- ciągłość prowadzenia rozpoznania we wszystkich etapach i okresach działań obronnych;

- ciągłość i sprawność dowodzenia pododdziałami rozpoznania radioelektronicznego oraz efektywność współdziałania;

- sprawność działań środków rozpoznania i łączności bez wzajemnego zakłócania;

- wykorzystanie właściwości terenu do organizacji ochrony i obrony stanu osobowego oraz sprzętu przed oddziaływaniem ogniowym i środkami napadu jądrowego nieprzyjaciela.

Do ważnych czynników wywierających wpływ na ugrupowanie pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego w obronie m.in. należą:

- możliwość rozwinięcia kompanii rozpoznania radioelektronicznego dywizji lub części sił batalionu rozpoznania radioelektronicznego armii w pasie przesłaniania;

- możliwość wczesnego wyboru i rozpoznania rubieży rozwinięcia pododdziałów /systemów/ w głębi ugrupowania bojowego /operacyjnego/ wojsk;

- możliwość wyboru i przeprowadzenia rekonesansu dróg manewru na kolejne rubieże rozwinięcia w toku walki obronnej;

- możliwości i konieczność głębszego rozmieszczenia elementów ugrupowania bojowego pododdziałów od rubieży styczności wojsk walczących.

Do najczęściej stosowanych sposobów ugrupowania bojowego pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego w obronie należą niżej przedstawione.

Kompania rozpoznania radioelektronicznego dywizji rozwija całość sił i środków w jednym rzucie, organizując trzy zespoły rozpoznawcze. W każdym zespole znajduje się jeden namiernik R-363, jedno urządzenie namierzające stacji radiolokacyjnej NRS-1 oraz środki łączności. W rejonie środkowego zespołu rozpoznawczego rozmieszcza się aparatownie radioodbiornicze, GAD oraz dowództwo kompanii. Odległość zespołów rozpoznawczych od przedniego skrajku obrony wynosi 3-5 km, a odstępy między zespołami 6-10 km.

W wypadku przechodzenia do obrony bez styczności z nieprzyjacielem kompania może być wykorzystana do działań w pasie przesłaniania armii. Najczęściej może to dotyczyć kompanii ze składu dywizji drugiego rzutu operacyjnego lub odwodu ogólnego. W tym wypadku rubież rozwinięcia kompanii rozpoznania radioelektronicznego wyznacza się w odległości 4-6 km od pierwszej pozycji obronnej w pasie przesłaniania.

Batalion rozpoznania radioelektronicznego armii

ugrupowuje się w dwa rzuty. Pierwszy rzut stanowi kompania rozpoznania radioelektronicznego. Rubież rozwinięcia tej kompanii wyznacza się w odległości 6-8 km od przedniego skraju obrony. W składzie zespołów rozpoznawczych rozmieszcza się namierniki radiowe oraz stacje radiolokacyjne RPS-5. Odstępy między poszczególnymi zespołami wynoszą 7-10 km.

Do działań w pasie przesłaniania może być wykorzystana całość sił kompanii lub tylko namierniki radiowe i aparatownie radioodbiornicze. Sposób ugrupowania tej kompanii w pasie przesłaniania jest taki sam, jak kompanii dywizyjnych.

W drugim rzucie batalion rozmieszcza siły i środki kompanii rozpoznania radiowego KF oraz kompanie rozpoznania łączności radioliniowej. Obydwie wyżej wymienione kompanie tworzą dwa odmienne systemy rozpoznawcze. Pierwszy z nich to system przechwyty i namierzania radiowego organizowany siłami i środkami kompanii rozpoznania radiowego KF. W skład systemu wchodzi namierniki radiowe KF /R-359/ i aparatownie odbiorcze /K-2 i K-3/ oraz środki łączności. Kompania rozwija się na rubieży oddalonej od przedniego skraju o 35-50 km. Odstępy między zespołami rozpoznawczymi mogą wynosić 40-50 km w wypadku organizowania jednej sieci namierzania w skła - dzie trzech namierników lub 50-70 km, gdy organizuje się dwie sieci po dwa namierniki każda.

Odległość rubieży rozwinięcia kompanii rozpoznania radiowego KF sięgającą 40-50 km od przedniego skraju obrony motywuje się potrzebą zapewnienia skutecznego rozpoznania obiektów głównego zgrupowania

uderzeniowego nieprzyjaciela bez konieczności przegrupowania na kolejną rubież w głąb ugrupowania operacyjnego armii.

Kompania rozpoznania łączności radioliniowej stanowi oddzielny element drugiego rzutu ugrupowania batalionu. Będące w jej wyposażeniu stacje R-343 i R-344 rozmieszczają się pojedynczo w odległości 35-45 km od przedniego skraju obrony, pracując jako ruchome posterunki radioelektroniczne. Grupy analizy danych kompanii rozmieszcza się przy jednym z posterunków. W toku prowadzenia rozpoznania GAD może przemieszczać się od jednego do drugiego posterunku i z reguły znajduje się tam, gdzie jest największa ilość danych o nieprzyjacielu.

Dowództwo, grupa analizy danych batalionu oraz pododdziały zabezpieczenia rozmieszcza się za środkowym zespołem kompanii rozpoznania radiowego KF.

W wyjątkowych sytuacjach, np. brak środków łączności, duże straty w stanach osobowych dowództw kompanii i batalionu lub GAD, stacje rozpoznania łączności radioliniowej można rozmieszczać w pobliżu namierników radiowych KF, tworząc zespoły rozpoznawcze. Wariant ugrupowania pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego dywizji i armii w obrobie przedstawia załącznik nr 2.

III. PLANOWANIE I KIEROWANIE ROZPOZNANIEM ORAZ OBIEG INFORMACJI WENĄTRZ PODODDZIAŁÓW, KOMÓREK ROZPOZNAWCZYCH I SZTABÓW

1. Praca komórek rozpoznawczych dywizji i armii w zakresie planowania i organizacji rozpoznania radioelektronicznego

Specyfika obrony wywiera poważny wpływ na organizację i planowanie rozpoznania radioelektronicznego. W większości wypadków proces organizacji i planowania rozpoznania przebiega równolegle z realizacją zadań, a niekiedy realizacja zadań wyprzedza planowanie. Jest to właściwość istotna, związana z potrzebami, treścią zadań, czasem i sposobem działania pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego. Komórki planujące rozpoznanie radioelektroniczne zmuszone są do skierowania wysiłku podległych sił i środków na zdobywanie danych o zgrupowaniu uderzeniowym nieprzyjaciela w głębi jego ugrupowania. Obrońca powinien się liczyć z tym, że w przełomowym okresie, tj. podczas przechodzenia do obrony, może być pozbawiony informacji od sił i środków działających w głębi ugrupowania nieprzyjaciela. Jednostki rozpoznania radioelektronicznego mogą w tym momencie stanowić jedyne źródło zdobywania danych o nieprzyjacielu.

Rodzaj czynności organizacyjno-planistycznych oficerów - radioelektroników zarówno dywizji, jak i armii w obronie jest taki sam, jak w natarciu. Każdorazowo na sposób pracy oficerów rozpoznania

radioelektronicznego wywiera wpływ czas, jakim dysponuje dywizja /armia/ na organizację, oraz warunki, w jakich następuje przejście do obrony.

Planowanie i organizacja rozpoznania radioelektronicznego w obronie - podobnie zresztą jak w natarciu polega m.in. na:

- ustalaniu celów i zadań rozpoznawczych dla sił i środków;
- przyjęciu najbardziej realnego, prawidłowego ugrupowania pododdziałów;
- organizacji sprawnego i niezawodnego systemu dowodzenia, łączności i obiegu informacji;
- ustaleniu sposobów działania pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego, zwłaszcza manewru siłami i środkami w czasie wykonywania zadań rozpoznawczych;
- określeniu potrzeb oraz ocenie możliwości sił i środków rozpoznania radioelektronicznego;
- zorganizowaniu współdziałania pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego z pododdziałami innych rodzajów rozpoznania i walki radioelektronicznej.

2. Organizacja dowodzenia i łączności oraz obieg informacji w systemie rozpoznania radioelektronicznego w obronie

Dowodzenie siłami i środkami rozpoznania radioelektronicznego w obronie jest złożonym i trudnym przedsięwzięciem. Wynika to głównie z warunków przechodzenia do obrony organizacji i prowadzenia walki obronnej. Właściwe dowodzenie kompanią roz -

poznania radioelektronicznego dywizji oraz armijnym batalionem rozpoznania radioelektronicznego może być osiągnięte poprzez:

- dokładne zrozumienie zadań przez dowódców;
- precyzyjne i w właściwym czasie przekazanie zadania elementom ugrupowania bojowego;
- ciągłe współdziałanie wewnątrz kompanii i batalionu;
- terminowe zaopatrywanie materiałowo-techniczne.

Niezwykle ważnym elementem zabezpieczającym dowodzenie jest dobrze zorganizowana, niezawodna łączność z pododdziałami rozpoznania radioelektronicznego dywizji i armii oraz wewnątrz tych pododdziałów. Łączność w systemie rozpoznania radioelektronicznego powinna obejmować szereg samodzielnych elementów /sieci, linie, kierunki/.

Do organizacji łączności z kompanią rozpoznania radioelektronicznego dywizji wykorzystuje się jedynie środki radiowe. W armii zarówno do łączności z dowództwem, jak i wewnątrz pododdziałów batalionu rozpoznania radioelektronicznego wykorzystuje się radio, radiolinie oraz środki łączności przewodowej. Możliwość wykorzystywania środków łączności przewodowej w armijnych pododdziałach rozpoznania radioelektronicznego dotyczy głównie drugorzutowych elementów ugrupowania bojowego. Fakt, że dla drugorzutowych zespołów rozpoznawczych batalionu planowany czas pracy w wybranych rejonach jest znaczny, stwarza szansę skutecznego i niezawodnego wykorzystania łączności przewodowej. W niektórych wy-

padkach ten rodzaj łączności, lepiej niż radio czy radiolinia, zapewnia skrytość korespondencji i umożliwia przekazywanie dużej ilości danych rozpoznawczych.

Środki łączności radiowej nie tracą swego znaczenia szczególnie w zabezpieczaniu dowodzenia pierwszym rzutem batalionu, kierowania posterunkami rozpoznania łączności radioliniowej a także podawania komend do namierzania radiowego.

Do zabezpieczenia łączności rozpoznania radioelektronicznego wykorzystuje się przede wszystkim etatowe środki będące w wyposażeniu poszczególnych pododdziałów, organizując:

w obronie dywizji:

- sieć radiową UKF namierzania stacji radiolokacyjnych /3-4 radiostacje/;
- sieć radiową UKF namierzania radiowego /3-4 radiostacje/;
- kierunek radiowy UKF /lub KF/ z dowódcą batalionu rozpoznawczego;
- łączność telefoniczną między aparatownikami radioodbiornymi i grupą analizy danych, a w sprzyjających warunkach z wydziałem rozpoznawczym dywizji;

w operacji obronnej armii:

- kierunek radiowy /sieć/ KF oddziału rozpoznawczego sztabu armii ze stanowiskiem dowodzenia i GAD batalionu z możliwością zapewnienia łączności /w razie potrzeby/ z ZSD armii;
- kierunek radioliniowy OR sztabu armii z SD i GAD batalionu;

- kierunek łączności przewodowej od SD armii do SD batalionu;
- kierunek łączności przewodowej z pomocniczego węzła łączności ZSD do SD batalionu;
- kierunek radiowy UKF z batalionem zakłóceń taktycznych;
- kierunek łączności przewodowej z batalionem zakłóceń taktycznych;
- sieć radiową powiadamiania /odbiorniki R-311 na SD brrel i SD kompanii rozpoznania radioelektronicznego włączone do sieci radiowej powiadamiania armii/.

Obieg informacji w systemie rozpoznania radioelektronicznego dywizji i armii w obronie obejmuje zarówno komórki wykonawcze i organizatorskie, jak i poszczególne elementy dowództw, sztabów, rodzajów wojsk i służb.

Dowódcy pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego /krrel, brrel/ otrzymują zadania od szefów komórek rozpoznawczych: Sposób przekazywania zadań - każdorazowo uzależniony od konkretnej sytuacji operacyjno-taktycznej - może być różny. Ważne jest, aby zadania zostały przekazane w odpowiednim czasie i były właściwie zrozumiane przez zainteresowanych dowódców. Końcowym etapem jest przekazanie ich zwiadowcom obsługującym określone urządzenia rozpoznawcze /namierniki, stacje r/liniowe, stacje r/lokalacyjne, stanowiska odbiorcze/.

Operatorzy radiowych stanowisk odbiorczych stanowią wyjątkowo ważny element w całokształcie obiegu informacji w systemie rozpoznania radioelektronicznego.

nego. Ich obowiązkiem jest we właściwym czasie przechwytywanie, dokonywanie wstępnej analizy odbieranych emisji i przekazywanie meldunków do GAD według określonej kolejności. Grupy analizy danych są kolejnymi ogniwami obiegu informacji. Przeprowadzają one szczegółową analizę meldunków otrzymanych od operatorów, dokonują odpowiedniej selekcji danych z punktu widzenia ich przydatności, uogólniają i łączą fragmentaryczne dane w jedną zwięzłą całość. Opracowane dane są przekazywane wydziałowi /oddziałowi/ rozpoznawczemu dywizji /armii/ w postaci meldunków. Równolegle z opracowywaniem meldunków oficerowie grup analizy danych wykonują szereg innych czynności, jak np. ustalanie kolejności namierzania wykrytych środków radioelektronicznych nieprzyjaciela, podawanie komend dla załóg namiarowników radiowych i zbieranie wyników namiarów, ustalanie reżimu pracy rozpoznawanych urządzeń nieprzyjaciela itp.

Niezwykle ważnym elementem obiegu informacji z rozpoznania radioelektronicznego jest łączenie posiadanych danych o środkach i systemach dowodzenia nieprzyjaciela z wiadomościami pochodzącymi z różnych źródeł. Pozwala to na dokonywanie słusznej oceny całokształtu działań, składu, położenia i możliwości nieprzyjaciela przez ogólnowojskowe komórki rozpoznawcze. Wiąże się z tym ściśle potrzeba posiadania dużego zasobu wiedzy ogólnowojskowej przez oficerów rozpoznania radioelektronicznego. Potrzebne jest również dobre rozeznanie wszystkich

oficerów rozpoznawczych dywizji i armii w możliwych -
ściach sił i środków rozpoznania radioelektronicz -
nego.

3. Manewr siłami i środkami w toku prowadzenia walki /bitwy/ obronnej

Ciągłe śledzenie zmian w sytuacji taktyczno-ope-
racyjnej i radioelektronicznej oraz ukierunkowywa-
nie elementów rozpoznania radioelektronicznego na
pojawiające się nowe obiekty w ugrupowaniu nieprzy-
jaciela stanowią ważny i złożony problem. Rozwiązy-
wanie tego problemu jest możliwe m.in. poprzez doko-
nywanie w odpowiednim czasie manewr siłami i środ-
kami.

Najczęściej stosowanymi formami manewru w toku
prowadzenia walki /bitwy/ obronnej są:

- wykorzystywanie rezerwowych urządzeń rozpoznaw-
czych;
- organizowanie grup manewrowych /tylko w armii/;
- przemieszczanie zespołów i pododdziałów roz-
poznawczych do nowych rejonów, względnie rozwijanie
sił i środków na nowych rubieżach w głębi ugrupowa-
nia wojsk własnych.

Jedną z właściwości rozpoznania radioelektronicz-
nego w obronie jest ciągłość zmian wartości rozpoznawczych wykrytych obiektów i urządzeń elektronicz-
nych nieprzyjaciela. W związku z tym zachodzi po-
trzeba wykrywania tych zmian i natychmiastowego
kierowania uwagi własnych sił i środków na obiekty,
które w określonej sytuacji powinny być rozpoznawa-
ne w pierwszej kolejności. W tym celu wykorzystuje

się rezerwowe środki rozpoznawcze lub wprowadza się zmiany treści zadań na poszczególnych stanowiskach /posterunkach/ radioelektronicznych.

Organizacja i wykorzystywanie grup manewrowych jest często spotykanym przedsięwzięciem realizowanym na szczeblu armii.

Są to kilkusobowe, ruchome zespoły wyposażone w rozpoznawcze środki przechwyty radiowego i łączności. Liczba i skład grup są każdorazowo ustalane osobiście przez szefa oddziału rozpoznawczego. W niektórych wypadkach przygotowywanie grup w rezerwach odbywa się w okresie organizacji operacji obronnej, a czas, rejon działań oraz konkretne zadania rozpoznawcze są ustalane i przekazywane w toku bitwy obronnej. Z reguły grupy są wysyłane na kierunki najbardziej zagrożone lub gdy wykryte obiekty szczególnie ważne, a ich rozpoznawanie przez siły i środki znajdujące się na wybranych uprzednio rubieżach rozwinięcia jest utrudnione.

W działaniach obronnych dywizji nie organizuje się grup manewrowych. Mogą jednak zaistnieć sytuacje, w których część sił jednej z kompanii rozpoznawczych dywizji /najczęściej odwodowej/ może być wykorzystana do działań jako grupa manewrowa armii.

Najbardziej trudną, a zarazem konieczną formą manewru jest przemieszczanie elementów ugrupowania bojowego zarówno dywizyjnych, jak i armijnych na nowe rubieże rozwinięcia. Niemal zawsze w działaniach obronnych przegrupowanie na kolejne rubieże rozwinięcia zależy od powodzenia nieprzyjaciela na okre-

lonych kierunkach i od tempa natarcia jego wojsk. Analiza prawdopodobnego przebiegu walki /bitwy/ obronnej oraz rozwoju sytuacji taktyczno-operacyjnej w toku wykonywania zadań rozpoznawczych pozwala przypuszczać, że:

- przemieszczanie sił i środków rozpoznania radioelektronicznego dywizji występujących w pierwszym rzucie armii będzie dokonywane całością, a częstotliwość zmian rubieży rozwinięcia nie powinna być większa niż 2-3 razy w ciągu doby;

- armijne siły i środki działające w pierwszym rzucie ugrupowania bojowego batalionu rozpoznania radioelektronicznego mogą być przegrupowywane w taki sam sposób, jak krrel dywizji;

- drugorzutowe elementy ugrupowania bojowego brrel armii będą przemieszczane do nowych rejonów rozmieszczenia pojedynczo lub parami z takim wyliczeniem, by nie dopuszczać do powstawania przerw w prowadzeniu rozpoznania.

Przegrupowanie pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego na nowe rubieże rozwinięcia może być miejsce wyłącznie na rozkaz szefów wydziałów /od działów/ rozpoznawczych. W wypadkach szczególnych, np. bezpośrednie zagrożenie zespołu rozpoznawczego lub innego elementu ugrupowania bojowego, decyzje o przegrupowaniu może powziąć dowódca krrel dywizji /brrel armii/. O powzięciu takich decyzji powinien być złożony natychmiastowy meldunek do szefa ogólnowojskowej komórki rozpoznawczej /WR, OR/.

Sposób przegrupowania krrel dywizji i brrel armii na kolejne rubieże rozwinięcia przedstawiono w załączniku nr 3.

4. Zaopatrywanie pododdziałów i zespołów rozpoznawczych w toku prowadzenia obrony

Działalność bojowa pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego dywizji i armii w obronie charakteryzuje się m.in. dużą samodzielnością. Małe stany osobowe pododdziałów i znaczna decentralizacja zespołów rozpoznawczych w całym pasie działania wojsk dywizji /armii/ spowodowały konieczność ich wyposażenia w taką ilość niezbędnych środków technicznych, medycznych i żywnościowych, która w znacznym stopniu umożliwia samodzielność działań. Nie oznacza to jednak, że dotychczasowe przedsięwzięcia skierowane na usamodzielnianie pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego na okres walki /bitwy/ obronnej jest już problemem zamkniętym i całkowicie rozwiązany. Wymaga on dalszych wszechstronnych analiz teoretycznych i sprawdzania podczas różnego rodzaju ćwiczeń. Szczególną analizą należy objąć zagadnienia remontu sprzętu rozpoznawczego i pomocy medycznej. Faktem jest, że żaden z pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego zarówno dywizji, jak i armii nie może w pełni zaspokoić potrzeb remontowych we własnym zakresie. Istnieją jedynie możliwości prowadzenia codziennych przeglądów technicznych i usuwania drobnych usterek pojedynczych egzemplarzy sprzętu /namierniki, stacje r/liniowe, stacje r/lokacyjne, radiostacje R-105 i R-118/ przez poszczególne załogi. Wszelkie uszkodzenia wymagające średnich remontów muszą być przeprowadzane siłami pododdziałów remontowych dywizji

i armii. Problemem otwartym pozostaje sposób powiadomienia pododdziałów remontowych przez załogi zespołów rozpoznawczych o powstałych uszkodzeniach, wyprowadzanie uszkodzonego i wprowadzanie nowego /sprawnego/ sprzętu. W grę wchodzi zarówno brak zapasowych urządzeń rozpoznania radioelektronicznego, jak również znaczne odległości, które dzielą zespoły rozpoznawcze od wszelkiego rodzaju baz i punktów remontowych. Służby techniczne i kwatermistrzostwa występujące etatowo w armijnym batalionie rozpoznania radioelektronicznego nie są w stanie w pełni zaspokoić potrzeb remontowych, mogących zaistnieć podczas prowadzenia bitwy obronnej.

Najbardziej rozpowszechnionym poglądem dotyczącym sprawnego zapatrywania pododdziałów rozpoznania radiotechnicznego dywizji i armii jest twierdzenie o konieczności:

- wszechstronnego szkolenia zwiadowców, zwłaszcza podoficerów i oficerów, w zakresie dokonywania wszelkiego rodzaju napraw;

- zwiększenia ilości części zamiennych do poszczególnych urządzeń rozpoznania radioelektronicznego i rozmieszczenia ich w rejonach zespołów rozpoznawczych;

- wydzielania odwodu sił i środków rozpoznania radioelektronicznego;

- zapewnienia sprawnie działającej łączności powiadomienia wewnątrz pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego.

UWAGI KOŃCOWE

Różnorodne warunki i okoliczności przygotowywania i prowadzenia obrony zarówno przez dywizję, jak i armię wywierają określony wpływ na rozpoznanie radioelektroniczne.

W większości wypadków siły i środki rozpoznania radioelektronicznego, tak jak i inne oddziały oraz związki, będą zmuszone do wykonywania dużej liczby trudnych zadań małymi siłami. Straty poniesione w sile żywej i środkach rozpoznawczych przed przystąpieniem do realizacji zadań obronnych często z różnych względów nie będą uzupełnione.

Rozpoznaniem radioelektronicznym w obronie należy objąć najważniejsze obiekty znajdujące się w ugrupowaniu nieprzyjaciela i wykorzystywać takie źródła, które posiadają największe wartości rozpoznawcze.

Istotną właściwością pracy komórek rozpoznawczych w zakresie planowania jest konieczność równoczesnego wykonywania szeregu czynności organizacyjnych i kierowania działalnością bojową pododdziałów. Jest to zjawisko utrudniające pracę, zmuszające do zwiększania wysiłków dla wykonania zwiększonej liczby zadań rozpoznawczych w różnych okolicznościach.

Prowadzenie rozpoznania radioelektronicznego jest ciągłym procesem zdobywania wiadomości o nieprzyjacielu, zwłaszcza o jego systemach i urządzeniach elektronicznych. Ogólne kierowanie działalnością bojową sił i środków należy do obowiązków wydziałów rozpoznawczych dywizji /w odniesieniu do krrel/ i

oddziału rozpoznawczego sztabu armii /w odniesie -
niu do brrel/. Duża ruchliwość walczących wojsk,
manewrowy charakter obrony i często zmieniające
się sytuacje taktyczno-operacyjne stawiają bardzo
wysokie wymagania wobec dowódców pododdziałów roz-
poznania radioelektronicznego i grup analizy da -
nych. Prawidłowy podział obowiązków między dowód-
ców kompanii, kierunków GAD oraz oficerów sztabu
/dotyczy brrel armii/ oraz ich należyte wykonywa-
nie w toku walki obronnej stanowi najbardziej real-
ną przesłankę zapewniającą powodzenie działań roz-
poznawczych. Oficerowie dowództw i sztabów oraz
grup analizy danych powinni w jednakowym zakresie
na bieżąco znać: ogólną sytuację na polu walki /bi-
twy/, dokładne położenie, stan i możliwości włas -
nych sił i środków, treść i sposób realizacji za -
dań przez poszczególne pododdziały oraz zespoły
rozpoznawcze.

Dowodzenie siłami i środkami rozpoznania radio -
elektronicznego w obronie jest trudniejsze niż w
natarciu. Wynika to z faktu silnego oddziaływania
nacierających wojsk nieprzyjaciela na wojska na -
szej dywizji lub armii. Powstaje wiele sytuacji,
których wcześniejsze przewidzenie jest wręcz nie-
możliwe lub utrudnione.

Zwiększona w porównaniu z natarciem liczba zadań
stojących przed siłami i środkami rozpoznania ra-
dioelektronicznego dywizji i armii zmusza do maksy-
malnego wykorzystywania wszelkich możliwości roz -
poznawczych. Powstaje zatem konieczność umiejętne-

go współdziałania z siłami i środkami rozpoznania rodzajów wojsk i służb. Szczególnej wagi nabiera współdziałanie z jednostkami zakłóceń radiowych w zakresie wzajemnej wymiany informacji o wykrytych urządzeniach elektronicznych i systemach dowodzenia nieprzyjaciela.

Siły i środki rozpoznania radioelektronicznego dywizji i armii, mimo znacznych możliwości, nie są w stanie zaspokoić wszystkich potrzeb w zakresie zdobywania danych o nieprzyjacielu. Jest zatem konieczne łączenie i umiejętne skupienie w liku wszystkich sił i środków pracujących w jednolitym systemie rozpoznania. W ten sposób można będzie sprostać wymogom, jakie stawia przed rozpoznaniem współczesne pole walki i współczesna obrona.

Wydrukowano w 80 egz.

Egz. nr 1-80-Bibl.Nauk.OZS

Wyk. płk Dębski

Druk. JD, dnia 2.2.1981 r.

Druk. ASG WP nr 022/023/WW

Kor. E.L.

LITERATURA:

1. Organizacja i prowadzenie rozpoznania na szczeblach taktycznych. Podręcznik. Wyd. Szt. Gen., 1971/72.
2. Organizacja i prowadzenie rozpoznania radioelektronicznego /pułk, batalion rozpoznania radioelektronicznego/. Podręcznik. Wyd. MON - Szt. Gen. Z. II, 1979.
3. Biuletyn Informacyjny 1972, nr 3/108. Wyd. Szt. Gen.
4. Charakterystyka obiektów, jako przedmiotów rozpoznania. Podręcznik. Wyd. Szt. Gen., 1972.
5. Dowodzenie i łączność w armii polowej i korpusie armijnym NATO. Instrukcja. Wyd. Szt. Gen., 1973.
6. Myśl Wojskowa 1971, nr 4 /tajna/, str. 189-200.
7. Dowodzenie i łączność w związkach taktycznych i oddziałach sił zbrojnych NATO. Opracowanie. Wyd. Szt. Gen., 1974.
8. Organizacja i prowadzenie walki radioelektronicznej w operacji zaczepnej armii. Wyd. ASG, 1975.
9. Biuletyn Informacyjny 1975, nr 1/119. Wyd. Szt. Gen.

OPRACOWAŁ
ST. WYKŁADOWCA KATEDRY RW1AO

/-/ płk dypl. M. DĘBSKI

SPRAWDZIŁ
ZCA SZEFA KATEDRY RW1AO

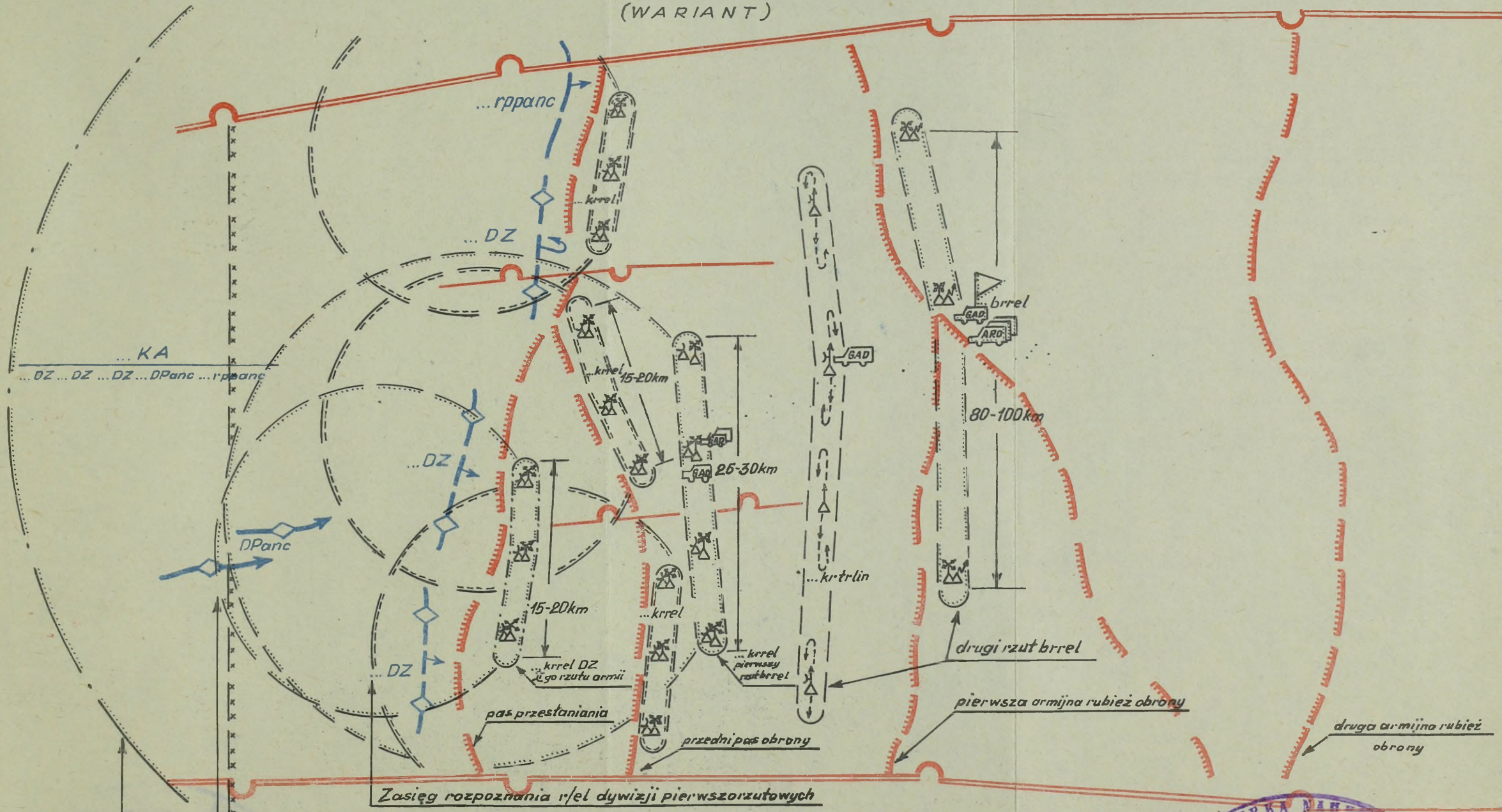
/-/ płk dr F. JANUSZEWSKI

ZESTAWIENIE GŁÓWNYCH OBIEKTÓW ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZNEGO
W PASIE OBRONY DYWIZJI I ARMII

| Stacjonarna dowództwa, wzrost łączności stacje radio- lokalizacyjne | Ilość | Oddziały korpusne | | Związki taktyczne | | | | Stacje r/lok | |
|---|-------|----------------------|--------|-------------------|-----|-----|-----|---------------------------------------|---------|
| | | 1 2 | 3 4 | DZ | DZ | DZ | DZ | Liczba w jednym ZT, oddziały | Razem |
| 1 | 2 | 2 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 11 |
| Korpus armijnego | 3-4 | - | - | - | - | - | - | 3-4 | - |
| Artylerii korpusu | 1 | - | - | - | - | - | - | 1 | - |
| Dywizji | - | - | - | 3-4 | 3-4 | 3-4 | 3-4 | 12-16 | 460-476 |
| Artylerii dywizji | - | 1 | - | 1 | 1 | 1 | 1 | 4 | - |
| Brygad | - | - | 3 | 9 | 9 | 9 | 9 | 39 | - |
| Batalionów | - | - | 9 | 15 | 15 | 15 | 15 | 66 | - |
| Repozycyjnych pułków | - | 1-2 | 1-2 | - | - | - | - | 2-4 | 36 |
| Panc. | - | 2 | 4-5 | - | - | - | - | 6-7 | 24-42 |
| Grup artylerii polowej | - | 1 | 1-2 | - | - | - | - | 2-3 | 8-12 |
| Dywizjonów "Sergeant" | - | 2 | 2-3 | 1 | 1 | 1 | 1 | 8-9 | 16-20 |
| Dywizjonów "Lance" | - | 3 | 6 | 1 | 1 | 1 | 1 | 13 | 26 |
| Dywizjonów haubic 203,2 | - | 2 | 4 | - | - | - | - | 6 | 12 |
| Dywizjonów armat 175 mm | - | - | - | - | - | - | - | 2 | 2 |

| | | | | | | | | | | |
|--|-----|-------|-------|-------|-------|-------|-------|---------|----|---------|
| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 |
| Dywizjonów haubic 155 mm | - | - | 7-9 | 3 | 3 | 3 | 3 | 19-21 | 2 | 36-42 |
| Grup artylerii plot | - | - | 1 | - | - | - | - | 1 | 6 | 6 |
| Dywizjonów "Hawk" | - | - | 4 | - | - | - | - | 4 | - | - |
| Dywizjonów "Chaparral-Vulcan" | - | - | 1 | - | 1 | 1 | 1 | 5 | 1 | 5 |
| Brygad saperów | - | 1 | 1 | - | - | - | - | 2 | - | - |
| Batalionów wojny radiotelekt. | - | - | 1 | - | - | - | - | 1 | 12 | 12 |
| Batalionów i kompanii Agencji Bezpieczeństwa | - | - | 1 | 2 | 2 | 2 | 2 | 9 | 2 | 18 |
| Stanowisk naprowadzania lotnictwa | 1 | - | - | 4 | 4 | 4 | 4 | 17 | 2 | 34 |
| Pododdziałów specjalnych | - | 10-15 | 10-15 | 6 | 6 | 6 | 6 | 44-49 | - | - |
| Ogółem w korpusie armijnym | 5-6 | 22-28 | 53-64 | 44-47 | 44-47 | 44-47 | 44-47 | 266-286 | - | 693-741 |

UGRUPOWANIE PODODZIAŁÓW ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZNEGO DYWIZJI I ARMII W OBRONIE (WARIANT)



100km 75km 50km 25km 0 5km 15km 25km 35km

Zasięg rozpoznania r/rel dywizji pierwszorzutowych

Zasięg rozpoznania radioliniowego armii

Zasięg rozpoznania pierwszego rzutu brrel armii (UKF i r/lok)

Zasięg rozpoznania radiowego KF drugiego rzutu brrel armii.

Wykonano 80 egz.
Egz. Nr 1-80 Biał. Nauk. Ods
Oprac. p/ł DEBSKI
Rus. J. G. dn. 18.02.1991r.
Druk ASG WP. Poz. 024/WW

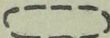
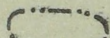
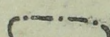
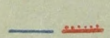
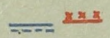
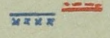
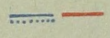


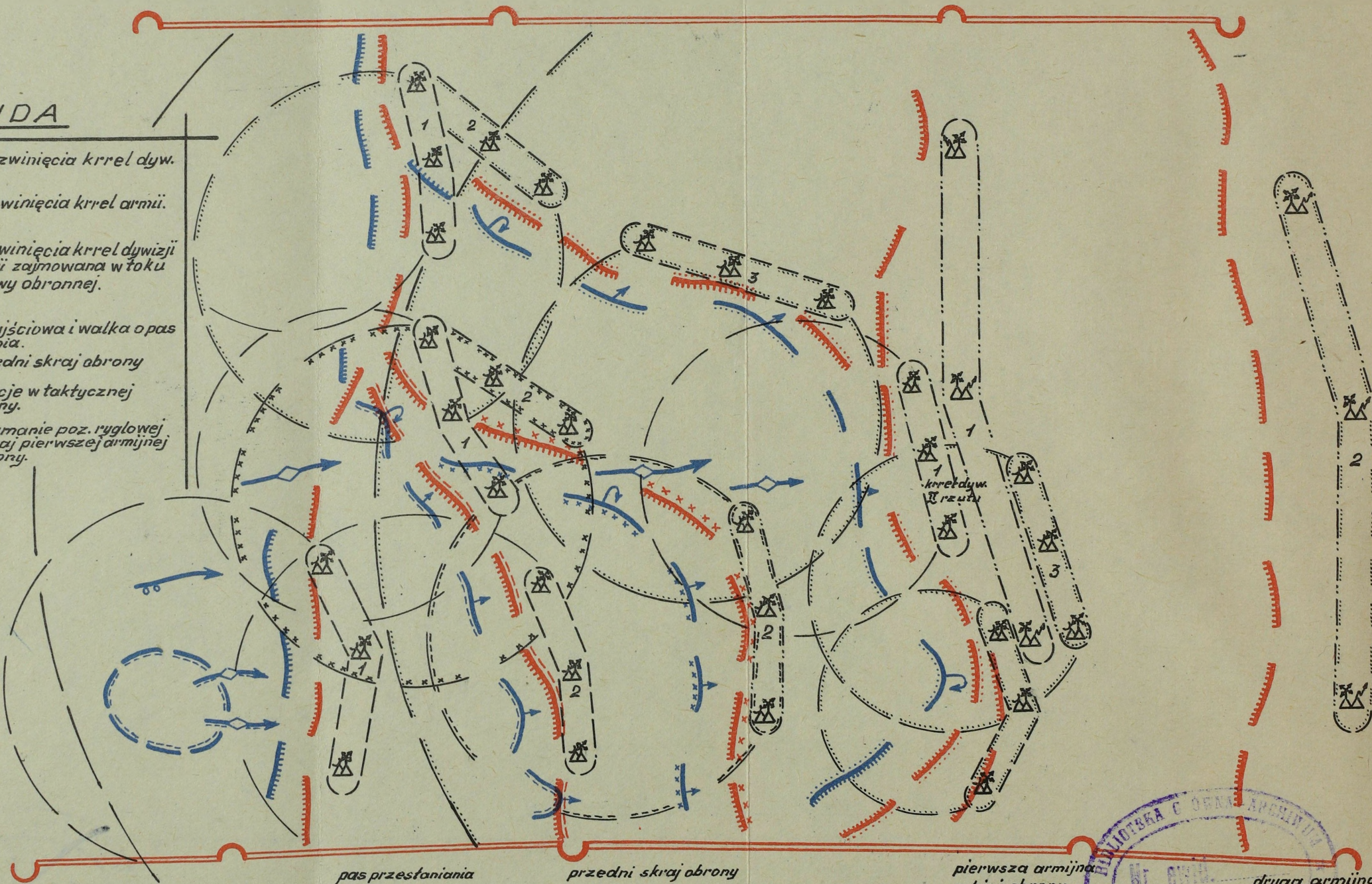
PRZEGRUPOWANIE PODODZIAŁÓW ROZPOZNAWANIA RADIOELEKTRONICZNEGO DYWIZJI I ARMII NA KOLEJNE RUBIEŻE ROZWINIĘCIA W CZASIE WALKI OBRONNEJ (WARIANT)

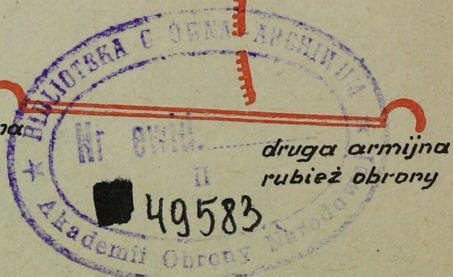
Załącznik nr 3

Egz. Nr.....

LEGENDA

-  Rubieże rozwinięcia krrel dyw.
-  Rubieże rozwinięcia krrel armii.
-  Rubieże rozwinięcia krrel dywizji i rzutu armii zajmowana w toku trwania bitwy obronnej.
-  Sytuacja wyjściowa i walka o pas przesłaniania.
-  Walka o przedni skraj obrony
-  Walka o pozycje w taktycznej strefie obrony.
-  Walka o utrzymanie poz. ryglowej i przedni skraj pierwszej armijnej rubieży obrony.





 pierwsza armijna rubież obrony
 druga armijna rubież obrony

 49583